

“তোমালোক আত্মাসকল যেতিয়া স্বচ্ছ হ’ব তেতিয়া এই সংসাৰ সুখদায়ক হ’ব, দুখবোৰৰ কাৰণ হৈছে 5 বিকাৰৰ বশীভূত হৈ কৰা কৰ্ম”
(মাতেস্বৰীজীৰ অমূল্য মহাবাক্য)

গীত: জানে ন নজৰ, পহচানে জিগৰ... (দুচকুৰে নাজানে কিন্তু অন্তৰে চিনি পায়...)

নিজৰ বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ মহিমা শুনিলো। কমল (সাধাৰণ) মনুষ্যৰ এনেকুৱা মহিমা হ’ব নোৱাৰে। এয়া সেই এজনৰে মহিমা যিজন এই মহিমাৰ অধিকাৰী হয় কিয়নো তেওঁৰ মহিমা তেওঁৰ কৰ্তব্য অনুসৰি গায়ন কৰা হয়। তেওঁৰ কৰ্তব্য সকলো মনুষ্য আত্মাতকৈ মহান কিয়নো তেওঁৰ কৰ্তব্য সকলো মনুষ্য আত্মাৰ কাৰণেই। তেন্তে সকলোতকৈ উচ্চ হৈ গ’ল নহয় জানো কিয়নো সকলোৰে বাবে সকলোৰে গতি সংগতি দাতা এজন। এনেকৈ কোৱা নহ’ব যে কেইজনমানৰ গতি সংগতি কৰে। তেওঁ হ’ল সকলোৰে গতি সংগতি দাতা। তেন্তে সকলোৰে অৰ্থাৎ ৰিটী (হৰ্তা-কৰ্তা) হৈ গ’ল নহয় জানো। এনেয়েও কমল(সাধাৰণ) ভাৱে চালে দেখা যায় যে মহিমা তেতিয়াহে হয় যেতিয়া কিবা কৰ্তব্য কৰে। যিসকলে কিবা নহয় কিবা কম-বেছি পৰিমাণে এনেকুৱা কাম কৰিছে তেতিয়া চোৱা তেওঁলোকৰ মহিমা আছে। গতিকে পিতাৰো যি মহিমা আছে যে তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চ, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ ইয়ালৈ আহি মহান কৰ্তব্য কৰিছে আৰু সেয়া আমাৰ বাবে, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বাবে মহান উচ্চ কৰ্তব্য কৰিলে কিয়নো এই সৃষ্টিৰ হৰ্তা-কৰ্তা বুলি তেওঁক কোৱা হয়। গতিকে তেওঁ আহি মনুষ্য সৃষ্টিক উচ্চ কৰি তুলিছে। প্ৰকৃতি সহিত সকলোৰে পৰিৱৰ্তন সাধিছে। কিন্তু কি যুক্তিৰে পৰিৱৰ্তন সাধিছে? তেওঁ বহি বুজায় কিয়নো এনেকুৱা নহয় যে প্ৰথমতে মনুষ্য আত্মা, আত্মাক চেঙ্গ (পৰিৱৰ্তন) কৰিলে তেতিয়া আত্মাৰ বলেৰে, নিজৰ কৰ্মৰ বলেৰে পুনৰ এই সকলো প্ৰকৃতিৰ তন্ত্ৰ আদিৰ ওপৰতো সেই বলে কাম কৰে। কিন্তু গঢ়োঁতাতো তেওঁ হৈ গ’ল নহয় জানো, সেইবাবে গঢ়োঁতা হৈছে তেওঁ কিন্তু কেনেকৈ গঢ়ে? যেতিয়ালৈ মনুষ্য আত্মা উচ্চ নহয় তেতিয়ালৈকে আত্মাৰ আধাৰত শৰীৰ প্ৰকৃতি তন্ত্ৰ আদি এই সকলো ক্ৰমানুসৰি সেই শক্তিত আহে, তাৰ দ্বাৰা পুনৰ গোটেই সৃষ্টি ভৰপূৰ সুখদায়ক হয়।

সেয়েহে মনুষ্য সৃষ্টিক সুখদায়ক কৰি তোলাঁতা পিতাই জানে যে মনুষ্য সৃষ্টি সুখদায়ক কেনেকৈ হ’ব? যেতিয়ালৈ আত্মাসকল স্বচ্ছ নহয় তেতিয়ালৈকে সংসাৰ সুখদায়ক হ’ব নোৱাৰে সেইবাবে তেওঁ আহি প্ৰথমতে আত্মাসকলকে স্বচ্ছ কৰি তোলে। এতিয়া আত্মাত ইম্পিয়ৰিটী (অস্বচ্ছতা) লাগিছে। প্ৰথমতে সেই ইম্পিয়ৰিটীক আঁতৰাব লাগে। তাৰপাচত আত্মিক বলেৰে প্ৰত্যেকটো বস্তুৰ পৰা তমোপ্ৰধানতা আঁতৰি সতোপ্ৰধান হ’ব, যাক কোৱা হ’ব যে সকলো গ’ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণিম যুগ)লৈ আহি যায়, গতিকে এই তন্ত্ৰ আদি সকলো গ’ল্ডেন এজেড ষ্টেজ (অৱস্থা)ত আহি যায়। কিন্তু প্ৰথমতে আত্মাৰ ষ্টেজ সলনি হয়। গতিকে আত্মাসকলক পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা অৰ্থাৎ আত্মাসকলক পুৰিফাইড (পবিত্ৰ) কৰোঁতা অৰ্থাৎ ৰিটী তেওঁ হৈ গ’ল। তোমালোকে দেখিবলৈ পোৱা নহয় যে এতিয়া সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ গৈ আছে। প্ৰথমতে নিজক পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে, যেতিয়া আমি নিজক পৰিৱৰ্তন কৰিম তেতিয়া তাৰ আধাৰত সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হ’ব। যদি এতিয়াও আমাৰ মাজত পাৰ্থক্য দেখা দিয়া নাই, নিজকেই পৰিৱৰ্তন কৰা নাই তেন্তে আকৌ সৃষ্টি কেনেকৈ পৰিৱৰ্তন হ’ব সেইবাবে নিতৌ নিজক পৰীক্ষা কৰা। যেনেকৈ খতিয়ানৰ তালিকা ৰখাসকলে ৰাতি নিজৰ হিচাপ নিৰীক্ষণ নকৰে জানো যে আজি কি জমা হ’ল? সকলোৱে নিজৰ হিচাপ ৰাখে। গতিকে এয়াও নিজৰ খতিয়ান ৰাখিব লাগে যে গোটেই দিনটোত মোৰ কিমান লাভ হ’ল, কিমান লোকচান হ’ল? যদি লোকচান কিছু বেছিকৈ হৈ গ’ল তেন্তে পৰৱৰ্তী দিনৰ বাবে আকৌ খবৰদাৰ (সাৱধান) হৈ থাকিব লাগে। এইদৰে নিজে এটেনশ্বন ৰাখিলে (মনোযোগ দিলে) তেতিয়া আমি লাভ অৰ্জন কৰি কৰি নিজৰ যি পজিশ্বন (অৱস্থা, স্থিতি) সেয়া পাবলৈ সক্ষম হ’ম। গতিকে এনেকৈ পৰীক্ষা কৰি নিজক পৰিৱৰ্তিত হোৱাৰ অনুভৱ কৰা উচিত। এনেকুৱা নহয় যে আমিহে দেৱতা হ’মগৈ, সেয়াতো পাচলৈ হ’মগৈ, এতিয়া যেনেকৈ আছোঁ তেনেকৈয়ে ঠিক...। নহয়। এতিয়াৰ পৰা সেই দেৱতাৰ সংস্কাৰ গঢ়ি তুলিব লাগে। এতিয়ালৈ 5 বিকাৰৰ বশীভূত যি সংস্কাৰ আছিল, এতিয়া চাব লাগে যে আমি সেই বিকাৰৰ পৰা মুক্ত হৈ গৈ আছোঁনে? আমাৰ যি ক্ৰোধ আদি আছিল সেয়া আঁতৰি গৈ আছেনে? লাভ অথবা মোহ আদি যি আছিল সেই সকলো বিকাৰী সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তন হৈ গৈ আছেনে? যদি পৰিৱৰ্তন হৈ গৈ আছে, মুক্ত হৈ গৈ আছে তেনেহ’লে ধৰি লোৱা আমি পৰিৱৰ্তন হৈ গৈ আছে। যদি মুক্ত হোৱা নাই তেনেহ’লে বুজিবা যে এতিয়া আমি পৰিৱৰ্তন হোৱা নাই। গতিকে পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ পাৰ্থক্য উপলব্ধি কৰা উচিত, নিজৰ চেঙ্গ অনা উচিত। এনেকুৱা নহয় যে গোটেই দিনটোত বিকাৰী হিচাপতে চলি থাকিবা, বাকী এনেকৈ ভাবিবা যে আমি ভাল কিবা

দান-পুণ্য কৰিলোঁ, বচ। নহয়। আমাৰ যি কৰ্মৰ হিচাপ চলে, সেই ক্ষেত্ৰতে আমি নিজে সাৱধান হ'ব লাগে। আমি যি কিছু কৰোঁ তাত কিবা বিকাৰৰ বশীভূত হৈ নিজৰ বিকৰ্মী হিচাপতো জমা নকৰোঁ? এই ক্ষেত্ৰত নিজে সাৱধান হ'ব লাগে। এয়া সকলো খতিয়ান ৰাখিব লাগে আৰু শোৱাৰ আগতে 10-15 মিনিট নিজকে চাব লাগে যে গোটেই দিনটো মোৰ কেনেকৈ অতিবাহিত হ'ল? কোনোৱেতো নোটো কৰে (টুকিও ৰাখে) কিয়নো শিৰত পূৰ্বৰ পাপৰ যি বোজা আছে সেয়াও আঁতৰাব লাগে, তাৰ বাবে পিতাৰ আদেশ হ'ল - মোক স্মৰণ কৰা, সেয়াও আমি কিমান সময় স্মৃতিত থকাৰ বাবে দিলোঁ? কিয়নো এই চাৰ্ট ৰাখিলে পৰৱৰ্তী দিনৰ বাবে সাৱধান হৈ থাকিব। এনেকৈ সাৱধান হওঁতে হওঁতে তেতিয়া সাৱধান হৈ যাবা পুনৰ আমাৰ কৰ্ম ভালকৈ চলিব আৰু তাৰপাচত এনেকুৱা কোনো পাপ কৰ্ম নহ'ব। গতিকে পাপৰ পৰাইতো ৰক্ষা পাব লাগে নহয় জানো।

আমাক এই বিকাৰবোৰেই বেয়া কৰি দিছে। বিকাৰৰ কাৰণে আমি দুখী হৈছোঁ। এতিয়া আমি দুখৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে গতিকে এয়াই হৈছে মুখ্য বস্তু। ভক্তিতো আমি পৰমাত্মাক মিনতি কৰোঁ, স্মৰণ কৰোঁ যি কিছু যন্ত্ৰ (পুৰুষাৰ্থ) কৰা, সেয়া কিহৰ বাবে কৰা? সুখ আৰু শান্তিৰ বাবেই নহয় জানো! গতিকে তাৰ এয়া প্ৰেক্টিকেল প্ৰেক্টিছ (ব্যৱহাৰিক অভ্যাস) এতিয়া কৰোৱা হয়। এইখন প্ৰেক্টিকেল কৰাৰ কলেজ, ইয়াৰ অভ্যাস কৰিলে আমি স্বচ্ছ অথবা পবিত্ৰ হৈ যাম। তেতিয়া আমাৰ যি আদি সনাতন পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তিৰ লক্ষ্য আছে তাত আমি উপনীত হৈ যাম। যেনেকৈ কোনোৱে ডাক্তৰ হোৱাৰ বাবে ডাক্তৰী কলেজলৈ যাব, তেতিয়া ডাক্তৰীৰ প্ৰেক্টিছ কৰি ডাক্তৰ হৈ যাব। তেনেদৰে আমিও এই কলেজত এই পঢ়াৰ দ্বাৰা অথবা এইটো প্ৰেক্টিছৰ দ্বাৰা এই বিকাৰবোৰৰ পৰা অথবা পাপ কৰ্ম কৰাৰ পৰা মুক্ত হৈ স্বচ্ছ হৈ যাম। আকৌ স্বচ্ছৰ ডিগ্ৰী কি? দেৱতা।

এয়া দেৱতাসকলৰতো গায়ন আছে নহয় জানো, তেওঁলোকৰ মহিমা হ'ল - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, স্বেচ্ছা কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী... তেন্তে এনেকুৱা কেনেকৈ হ'ব? এনেকুৱা নহয় যে আমিহে হৈয়ে আছোঁ, নহয়। হ'ব লাগে কিয়নো আমিহে নষ্ট হৈছোঁ আমিহেই হ'ব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে দেৱতাসকলৰ অন্য কোনো সৃষ্টি আছে। আমি মনুষ্যই দেৱতা হওঁ। সেই দেৱতাসকলেই অৱনমিত হৈছে, এতিয়া পুনৰ আৰোহণ কৰিব লাগে। কিন্তু আৰোহণ কৰাৰ বিধি পিতাই শিকাই আছে। এতিয়া তেওঁৰ সৈতে আমি নিজৰ বিলেশ্বন (সম্বন্ধ) গঢ়ি তুলিব লাগে। এতিয়া পিতা আহি পোহৰ দিছে, অস্তিমত তোমালোক মোৰ হোৱা গতিকে সদায় তোমালোক মোৰ কেনেকৈ হৈ থাকিব পাৰা? যেনেকৈ লৌকিকত পিতাই সন্তানৰ, সন্তানে পিতাৰ হৈ কেনেকৈ থাকে। এনেকৈ তোমালোকে তন, মন, ধনৰে মোৰ হৈ চলা। কেনেকৈ চলা! তাৰ আদৰ্শ (প্ৰমাণ) ওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা) যাৰ শৰীৰত শিৱবাবা আছে, তেওঁ নিজৰ তন মন ধন সকলো তেওঁক (শিৱবাবাক) হস্তান্তৰ কৰি তেওঁৰ হৈ চলি আছে। এনেকৈ ফলো ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। এই ক্ষেত্ৰত আন একো সোধাৰ আৰু বিবুদ্ধিত পৰাৰ কথা নাই। চিন্তা, স্পষ্ট কথা। গতিকে এতিয়া চলি থকা। এনেকুৱা নহয় শুনিবা বহুত আৰু ধাৰণ কৰিবা অলপ। নহয়। শুনা কমকৈ ধাৰণ বেছিকৈ কৰা। যি শুনা সেয়া প্ৰেক্টিকেলত কেনেকৈ আনিবা তাৰ পূৰা খেয়াল ৰাখিবা। নিজৰ প্ৰেক্টিছক আগবঢ়াই লৈ যোৱা। এনেকুৱা নহয় শুনিযে থাকিলা...। নহয় আজি যি শুনিলা সেয়া যদি কোনোবাই প্ৰেক্টিকেলত আনে, বচ আজিৰ পৰা মই সেইটো ষ্টেজত (অৱস্থাত) চলিম। বিকাৰৰ বশীভূত হৈ কোনো এনেকুৱা কাম নকৰো আৰু নিজৰ দিনচৰ্যা এনেকুৱা কৰিম, এনেকৈ নিজৰ চাৰ্ট ৰাখিম। যদি এয়া কোনোবাই প্ৰেক্টিকেলত প্ৰেক্টিছ (ব্যৱহাৰিক ভাৱে অভ্যাস) কৰে তেন্তে তেতিয়া দেখিবা কি হৈ যাব! গতিকে এতিয়া যি ক'লো, সেয়া প্ৰেক্টিকেলত কৰা। যি কোৱা, যি শুনা সেয়া কৰা। বচ। আন একো কথা নাই। কেৱল কৰাৰ ওপৰত জোৰ দিয়া। বুজিলা। যেনেকৈ পিতা আৰু দাদা দুয়োজনকে ভালদৰে জানা নহয়, এনেকৈ এতিয়া তেওঁলোকক ফলো (অনুসৰণ) কৰা। এনেকৈ ফলো কৰা যিসকল সু-সন্তান আছে অথবা মৰমৰ সন্তান আছে, এনেকুৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং (সুপ্ৰভাত)।

দ্বিতীয় মূৰুলী:- 1957

*গীত:- মেৰা ছোটা-সা দেখো যে সংসাৰ হে... (চোৱা মোৰ এয়া অকণমানি সংসাৰ...)

এই গীতটি কেতিয়া গোৱা হৈছিল কিয়নো এই সংগমৰ সময়তে আমাৰ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ এয়া অকণমানি সংসাৰ। এয়া আমাৰ কোনটো পৰিয়াল, সেয়া ক্ৰমানুসৰি শুনায়। আমি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ নাতি, ব্ৰহ্মা সৰস্বতীৰ মুখৰ সন্তান আৰু বিষ্ণু শংকৰ আমাৰ খুড়া আৰু আমি সকলো পৰম্পৰ ভাই-ভনী হ'লো। এয়া হ'ল আমাৰ অকণমানি সংসাৰ... ইয়াৰ বাহিৰে আন সম্বন্ধ ৰচনা কৰাই নাই, এই সময়ত ইমানেই সম্বন্ধ বুলি ক'ব। চোৱা, আমাৰ সম্বন্ধ কিমান ডাঙৰ অথ'ৰিটীৰ সৈতে! আমাৰ গ্ৰেণ্ড পাপা (ককা দেউতা) হ'ল শিৱ, তেওঁৰ নাম কিমান মহান হয়, তেওঁ গোটেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। সকলো আত্মাৰ কল্যাণকাৰী হোৱাৰ বাবে তেওঁক “হৰ হৰ ভোলানাথ শিৱ মহাদেৱ” বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে গোটেই সৃষ্টিৰ দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা, তেওঁৰ দ্বাৰা আমি সুখ-শান্তি-পবিত্ৰতাৰ শ্ৰেষ্ঠ অধিকাৰ পাওঁ, শান্তিত আকৌ কোনো কৰ্মবন্ধনৰ হিচাপ-নিকাচ নাথাকে। কিন্তু এই দুয়োটা বস্তু পবিত্ৰতাৰ আধাৰত ৰাখে। যেতিয়ালৈকে পিতাৰ প্ৰতিপালনৰ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লৈ, পিতাৰ পৰা চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণ পত্ৰ) নোপোৱা, তেতিয়ালৈকে সেই উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰা। চোৱা, ব্ৰহ্মাৰ কান্ধত কিমান ডাঙৰ কাম - 5 বিকাৰৰ মলিৰে মলিয়ন অপবিত্ৰ আত্মাসকলক গুলগুল (ফুলৰ দৰে) কৰি তোলে, যিটো অলৌকিক কাৰ্যৰ পুৰস্কাৰ হিচাপে আকৌ সত্যযুগৰ প্ৰথম নম্বৰৰ শ্ৰীকৃষ্ণ পদ লাভ কৰে। এতিয়া চোৱা সেই পিতাৰ লগত তোমালোকৰ কেনেকুৱা সম্বন্ধ! তেন্তে কিমান নিচিন্ত আৰু আনন্দিত হোৱা উচিত। এতিয়া প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই পূৰ্ণ ৰীতিৰে তেওঁৰ হৈ গৈছোঁনে?

ভাবি চোৱা উচিত যে যিহেতু পৰমাত্মা পিতা আহিছে তেন্তে তেওঁৰ পৰা আমি কমপ্লিট (সম্পূৰ্ণ) উত্তৰাধিকাৰ লৈ লওঁ। ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)ৰ কাম হ'ল সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰি স্কলাৰশ্বিপ (জলপানি) লোৱা, তেনেহ'লে আমি প্ৰথম নম্বৰৰ লটাৰি কিয়নো উইন্ (জয় লাভ) নকৰোঁ! সেয়া হ'ল বিজয় মালাত গঁথা যোৱা। বাকী কিছুমান আছে যিসকলে দুটা লাডু হাতত লৈ বহি আছে, ইয়াৰো হদৰ (সীমিত) সুখ লওঁ আৰু তাতো বৈকুণ্ঠত কিবা নহয় কিবা সুখ লৈ ল'ম, এনেকুৱা বিচাৰ কৰাসকলক মধ্যম আৰু কনিষ্ঠ পুৰুষাৰ্থী বুলি কোৱা হ'ব, সৰ্বোত্তম পুৰুষাৰ্থী নহয়। যেতিয়া পিতাই দিবলৈ ইতস্ততঃ নকৰে তেন্তে লওঁতাসকলে কিয় কৰে? সেইবাবে ওৰু নানকে কৈছিল – পৰমাত্মাতো দাতা হয়, সমৰ্থ হয় কিন্তু আত্মাসকলৰ লোৱাৰো শক্তি নাই, প্ৰবচনো আছে – দিওঁতাই দিয়ে কিন্তু লওঁতা ভাগৰি যায়। তোমালোকৰ অন্তৰত নিশ্চয় উদয় হয় আমি কিয় নিবিচাৰিম যে আমিও এই পদ পাওঁ কিন্তু চোৱা, বাবাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰে, তথাপিও মায়াই কিমান বিধিনি আনে, কিয়? এতিয়া মায়াক ৰাজ্য সমাপ্ত হ'বৰ হৈছে। এতিয়া মায়াই সকলো সাৰমৰ্ম নাইকিয়া কৰি দিছে তেতিয়াহে পৰমাত্মা আহে। তাতেই সকলো ৰস সমাহিত হৈ আছে, তাতেই সকলো সম্বন্ধৰ ৰস পোৱা যায় সেইবাবেই স্বৰ্গৰ মাতাশ্ব পিতা... (তুমিয়েই মাতা-পিতা...) আদি এই মহিমা সেই পৰমাত্মাৰে গায়ন কৰা হৈছে, গতিকে মহিমা এই সময়ৰে যে এনেকুৱা সম্বন্ধ হৈছে।

গতিকে পৰমাত্মাৰ লগত ইমান সম্পূৰ্ণ সম্বন্ধ গঢ়ি তুলিব লাগে যাতে 21 জন্মৰ বাবে সুখ প্ৰাপ্ত হৈ যায়, এয়া হ'ল পুৰুষাৰ্থৰ সিদ্ধি। কিন্তু 21 জন্মৰ কথা শুনি ঠাণ্ডা হৈ নাযাবা। এনেকৈ নাভাবিবা যে 21 জন্মৰ বাবে এই সময়ত পুৰুষাৰ্থও কৰোঁ, তথাপিও 21 জন্মৰ পাচত অৱনমিত হ'বই লাগিব তেন্তে কি সিদ্ধি হ'ল? কিন্তু ড্ৰামাৰ ভিতৰত আত্মাসকলৰ যিমান সৰ্বোত্তম সিদ্ধি নিশ্চিত হৈ আছে সেয়াতো পাবা নহয় জানো! পিতা আহি আমাক সম্পূৰ্ণ ষ্টেজত উপনীত কৰাই দিয়ে, কিন্তু আমি সন্তানসকলে পিতাক পাহৰি যাওঁ তেন্তে নিশ্চয় অৱনমিত হ'ম, এই ক্ষেত্ৰত পিতাৰ কোনো দোষ নাই। এতিয়া দুৰ্বলতা হ'ল আমাৰ সন্তানসকলৰ। সত্যযুগ ত্ৰেতাৰ গোটেই সুখ এই জন্মৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত আধাৰিত হয় তেন্তে কিয়নো সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ সৰ্বোত্তম ভূমিকা পালন নকৰোঁ! কিয়নো পুৰুষাৰ্থ কৰি সেই উত্তৰাধিকাৰ নলওঁ। পুৰুষাৰ্থ মনুষ্যই সদায় নিজৰ সুখৰ বাবেহে কৰে, সুখ দুখৰ পৰা উপৰাম হোৱাৰ বাবে কোনেও পুৰুষাৰ্থ নকৰে, সেয়াতো ড্ৰামাৰ অন্তত পৰমাত্মা আহি সকলো আত্মাক শাস্তি দি, পবিত্ৰ কৰি পাৰ্ট (ভূমিকা)ৰ পৰা মুক্ত কৰিব। এয়াতো পৰমাত্মাৰ কাৰ্য তেওঁ নিজৰ নিৰ্ধাৰিত সময়ত নিজেই আহি কয়। এতিয়া যিহেতু আত্মাসকল পুনৰাই পাৰ্ট (ভূমিকা)ত আহিবই লাগিব তেন্তে কিয়নো সৰ্বোত্তম পাৰ্ট (ভূমিকা) পালন নকৰোঁ।

বাবু – অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি 'মা'ৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ। ওঁম্ শান্তি।

বৰদান: 'বাবা' শব্দৰ স্মৃতিৰে কাৰণক নিবাৰণত পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা সদায় অচল অটল হোৱা যিকোনো পৰিস্থিতি যিমানেই অস্থিৰ কৰোঁতা নহওক কিন্তু 'বাবা' বুলি ক'লা আৰু অচল হৈ গ'লা। যেতিয়া পৰিস্থিতিৰ চিন্তনত গুচি যোৱা তেতিয়া কঠিনতাৰ অনুভৱ হয়। যদি কাৰণৰ সলনি নিবাৰণত গুচি যোৱা তেতিয়া কাৰণেই নিবাৰণ হৈ যায় কিয়নো মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান ব্ৰাহ্মণসকলৰ আগত পৰিস্থিতিসমূহ পৰুৱাৰ সমানো নহয়। কেৱল 'কি হ'ল', 'কিয় হ'ল' এয়া ভবাৰ সলনি, যি হ'ল তাত কল্যাণ নিহিত হৈ আছে, সেৱা সমাহিত হৈ আছে... যদিও ৰূপ চাৰকামচটামৰ (পৰিস্থিতিৰ) কিন্তু সেৱা সমাহিত হৈ আছে – এইটো ৰূপেৰে চালে তেতিয়া সদায় অচল অটল হৈ থাকিব।

স্লোগান: এজন পিতাৰ প্ৰভাৱত থকাজনে কোনো আত্মাৰ প্ৰভাৱত আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!